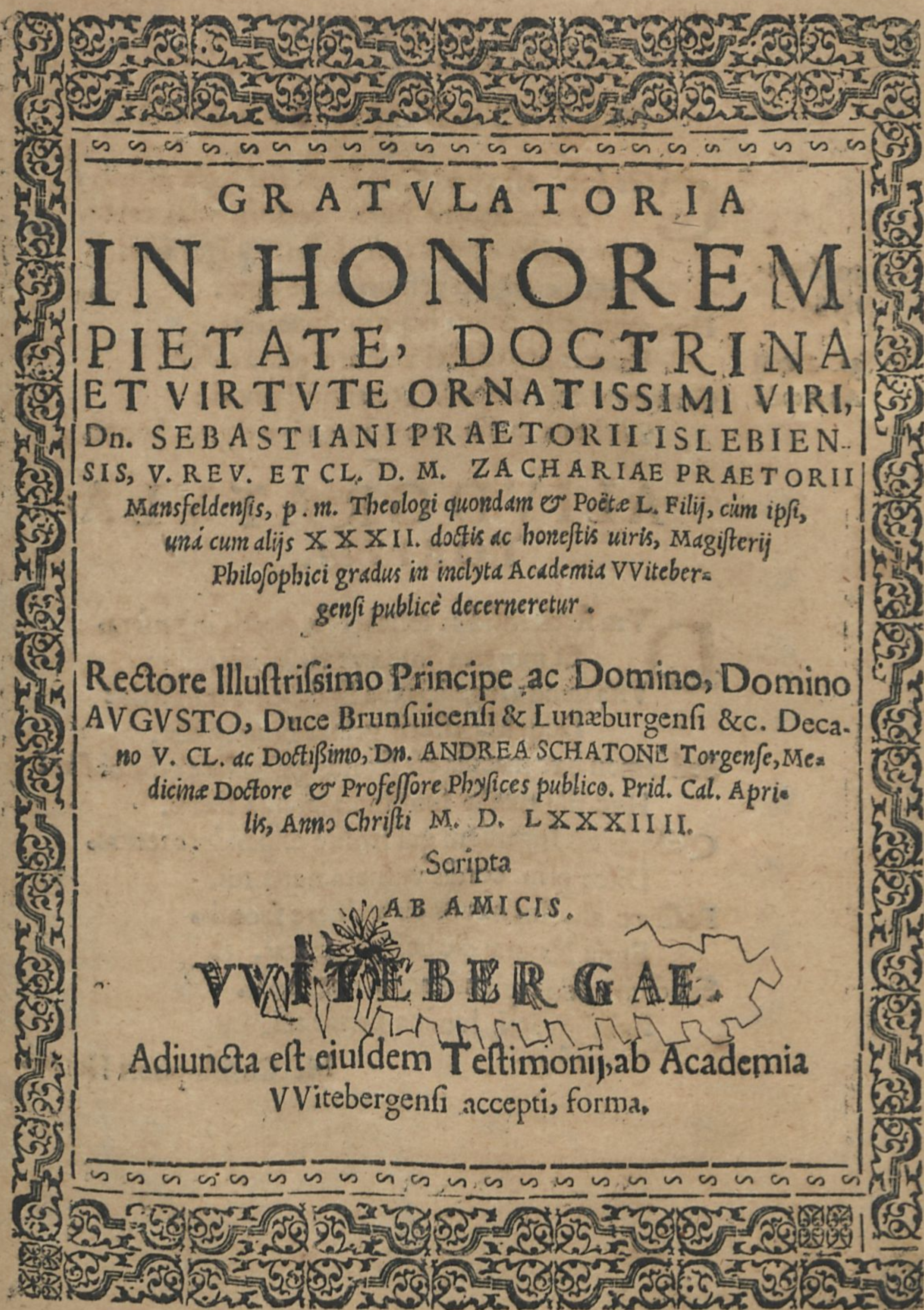

EX LIBRIS
ILLVSTRISSIMI VIRI,
DN. DAN. LVDOLPHI,
LIB. BAR. de DANCKELMANN,
S. REG. MAI. BORVSS. CONSILIARII
STATVS INTIMI, cetera,
BIBLIOTHECÆ ACAD. FRIDERICIANÆ
TESTAMENTO RELICTIS.

GRATVLATORIA
IN HONOREM
PIETATE, DOCTRINA
ET VIRTUTE ORNATISSIMI VIRI,
Dn. SEBASTIANI PRAETORII ISLEBIEN-
SIS, V. REV. ET CL. D. M. ZACHARIAE PRAETORII

*Mansfeldensis, p. m. Theologi quondam & Poetae L. Filij, cum ipsi,
una cum alijs XXXII. doctis ac honestis uiris, Magisterij
Philosophici gradus in inclyta Academia VViteber-
gensi publicè decerneretur.*

Rectore Illustrissimo Principe ac Domino, Domino
AVGVSTO, Duce Brunsvicensi & Lunæburgensi &c. Deca-
no V. CL. ac Doctissimo, Dn. ANDREA SCHATONE Torgense, Me-
dicinae Doctore & Professore Physices publico. Prid. Cal. Apri-
lis, Anno Christi M. D. LXXXIIII.

Scripta
AB AMICIS.

Adiuncta est eiusdem Testimonij, ab Academia
VVitebergensi accepti, forma.

Epistola
GRATULATORIA
M. THEODOSII FABRICII.

Cor fons est vitæ: Cerebrum sed regia mentis;
Arcis habent instar pectoris ossa, caput.
Nox vigilis oculos cum falleret, aliger artis
Tentatas triplici verberare textit opes.
Non igitur nisi diuina bonitate superstes
Præmia pro triplici vulnere plura refers.
Gratantur causæ socij, gratantur honori:
Est bona causa: tuo est nomine dignus honor.

30. Ianua
rij: 84.

31. Martij
Anno eod:

ALIUD GRATULA
TORIVM.

Dvm struit insidias tenebræ noctis in vmbra
Et mortem intentat vis inimica tibi;
Vita quod Angelicis tua sit defensa ministris:
Deq; Magisterij grator honore tibi.
Sed tamen hæc macula est frontis gestanda: quid obstat?
Hæc tibi tutelæ sunt monumenta sacræ.
Quisquis es, Ingenium qui fronte expendere tentas,
Disce prius cordis vulnera nosse tui.
Posthæc alterius næuos ex vulnere frontis,
Et de Naturæ dic bonitate notas.
Sic diuinando sapientis acumina mentis,
Iudicijq; acris lumina pande tui.

M. Christophori Hornij.

ALIVD.

Semina virtutum patrio de sanguine proles,
Naturæ gnari ceu docuere, trahit.
Vis inuicta manet fati, nec rumpere ferrum
Fata potest, ferrum vincere fata solent.
Vtraq; res, duro quamuis tentata labore,
Euentu tamen est vera probata tuo.
Aemula virtutis sperares cura paternæ
Fecerat vt studijs præmia digna tuis,
Inuida vis ferri virtutem, triste morari
Tentabat: vanus sed fuit ille labor.
Vicerunt tua fata pio conamine fulta,
Et virtus vlla nescia mole premi.
Ergo tuo lætus frueris spe diuite honore,
Inuidiæq; iuuat te superasse minas.
Perge tuis factis famam decorare Parentis,
Et benè cœpisti quo pede semper eas.
Musa tuis cœptis felicia quæq; precatur,
Et sospes viuas plurima secla iubet.
Hinc, ambos quia fata volunt sejungier, orat,
Exiguum nostri pignus amoris habe.
Aspicis hoc quoties, subeat tibi dicere: viuas
Diuino felix numine amice diu.
Contra ego, me quæcunq; feret, quæcunq; tenebit
Terra, pari faciam pectore vota, VALE.

M. Salomonis Braeteri.

DESCRIPTIO ACTVS.

Quid strepitus vulgi sibi vult, clangorq; tubarum?
Spondetur Sophiæ docta corona virum.
Quid faculæ puerum signant comitante caterua?
Exultat facibus mens generosa datis.
Cur duo sceptriferi miniata veste sequuntur?
Imperium paucos nobilitasq; manet.
Num subeunt fama celebris, noua tecta, Mineruæ?
Fœnore quisq; iugi pensa locata capit.
Fallor an hic vnus format pia pectora dictis?
Pectora culturæ dat iuuenile decus.
Cur supplex clara deposcit numina voce?
Munia contingunt non nisi dante DEO.
Quid vult, quam capiunt vnâ, exornata cathedra?
Organa grata scholis hac docuisse iuuat?
Cur aperit libros, positos quos ordine cerno?
Doctos continuo voluere scripta decet.
Dic age purpureus, qui tempora pileus ornet?
Semper sunt magnis dulcia mixta malis.
Cur tenerum vestit digitum solido annulus auro?
Et genus & formam Palladis auget honor.
At quod nunc quisquis se proripit æde sacrata?
Præmia, culta cohors, parta labore notat.
Vberè doctrina clarum num cerno Σέβασον?
Virtuti patriæ est inuia nulla via.
Vnde illis hic surgit honor, decus, æmula virtus?
Insequitur Musas, gratia, candor, honor.
Cœnobij cur iacta recens ad limina tendunt?
Accidit impenso grata labore quies.

M. Seueri Rollvvagij.

ALIVD CARMEN IN DISCESSVM
EIVSDEM EX ACADEMIA VVIT-
TEBERGENSI.

Magna fuit quondam sacri reuerentia Amoris,
Inq; suo precio fidus amicus erat.
Omnia nunc postquam retrò sublapsa feruntur,
Amplius & virtus non habet illa locum:
Nusquam certa fides, nusquam constantia constans,
Quin & stultitia est non violare fidem.
Hoc facit, à nullo quod iam spectatur honestas,
Quilibet & iam vult proximus esse sibi.
Dum, quod Pelignus memorat, queriturq; Poëta,
Vulgus amicitias vtilitate probat,
Vtile præcedat, post vana sequatur honestas,
Quid mihi, si non est vtilis, vlla fides?
Sed nos, à vulgo quos docte Magister inerti
Secernit donis casta Minerva suis,
Vincula amicitiae veneranda colamus, amicus
Thesauris præstat decolor Inde tuis
Et licet hinc aliò tu nunc discedis ab Albi,
Ad cuius noster littora cœpit amor,
Vt tibi fors alios alibi coniungat amicos,
Non tamen incipias immemor esse mei,
Ipse tibi semper, quanquam fors diuidit ambos,
Corpore si nequeo, pectore iunctus ero.

M. Iohannis Mylij.

Testi-

TESTIMONIUM ACADEMIÆ
VVITTEBERGENSIS.

RECTOR ACADEMIÆ
VVITTEBERGENSIS, AVGVSTVS,
DEI GRATIA, DVX BRVNSVICENSIS
ET LVNAEBVRGBENSIS ETC.

Lecturis has literas, cum debita cuiq; honoris mentione S. D.

Vanquam fundamentum veræ & per-
petuæ commendationis est pietas ipsa, & sua
quemq; nature bonitas integritasq; laude &
prædicatione maxime ornat: tamen homo mode-
ratus & intelligens nequaquam aspernari debet
aliorum de studijs & moribus suis recta iudicia,
honestasq; de vita testimonio. Vult enim
DEVS, uirtutem testatam & illustrem esse apud
omnes, cum ut ipse honore afficiatur, a quo nil nisi bonum & laudabile pro-
ficiatur: tum ut uirtutis usu & exercitatione hominum inter homines socie-
tas conseruetur, quam collabi & dissipari necesse esset, siquidlibet faceres
neglecta honestate, liceret cuilibet. Atq; in communitatibus etiam scholasti-
cis mos retinetur, ut comprehensa literis publicis testimonia honorifica tri-
buantur ijs, qui mereantur: quoniam calcaria hæc sunt & stimuli ijsipsis, qui
rectam uiam sunt ingressi, ut in hac deinceps quoq; pergant alacrius: et
alijs exemplum præclarum prodest, ad consecrandam eandem ueram gloriam,
que uirtutis & industrie comes est ac præmium. Itaq; probamus institutum ex-
diti & honesti iuuenis, Magistri SEBASTIANI PRAETORII, quod ad
domesticum recti animi & uoluntatis testimonium, nostram quoq; testificatio-
nem uoluit accedere, cuius præsidio & subsidio uteretur, ubi opus esset,
atq; ita aditum sibi patefaceret ad bonos & doctos omnes, quorum ope &
opera se iuari posse intelligeret, & quorum amicitia se cuperet adiunge-
re. Ac libenter ei has literas publicas communicauimus, testes nostræ erga
ipsum uoluntatis, quas & commodis atq; honori eius cupimus prodesse, &
profuturas apud bonos existimus. Patria huic Sebastiano communis est
cum magno & diuino illo LVTHERO ISLEBIA, ubi natum eum, comperi-
mus ex familia honesta, patre V. C. L. Magistro ZACHARIA PRAETO-
RIO

ALIO Poëta Laureato, & ministro ibidem Ecclesie fidelissimo. Is cum literatissimus ipse esset, utpote qui viros summos ac precipuos tum in hac Academia audiuit annos aliquot, atq; iisdem fuit charissimus: in hanc curam incubuit diligentissime, ut filius a primis statim annis ad literarum studia adhiberetur, primarum artium initia perciperet, quæ rudiori illi ætati proponi solent. Nec fefellit Sebastianus parentum & præceptorum de se opinionem. Quia enim indolentis ingenij bona erat præditus, & accedebat discendi cupiditas & assiduitas: celeres in tyrōcinio suo progressus fecit, ac tum statim in herbescente quasi uiriditate apparuit, qui fructus de hoc expectandi essent, scholis & Ecclesie aliquando profuturi. Sic ergo informatum a fidelibus præceptoribus in schola patriæ, & domestico exemplo ad pietatis & doctrinæ studium assuefactum ipsum, parens misit in scholam Hallensem Saxonum, ut paulatim procedente ætate, eruditionem ex pleniore institutione augetet & locupletaret: ubi & sibi ipsi non desuit Sebastianus, certò persuasum habens, ingratum se fore in DEVM, si optimas discendi occasiones, in flore illa ætate turpiter negligeret, neq; in usum suum conuerteret. Parente mortuo, Brunsvigam studiorum causa a viro Reuerendo & Doctissimo M. CONRADO PORTA, Ecclesie Petro Pauline, quæ Islebia est, Pastore uigilantissimo (cuius fidei & tutela parens iam moriturus, hunc filium singulariter commendauerat) missus est, & commoratus ibi triennium, præceptoribus, alijsq; quibus cum usus & necessitudo ipsi fuit, pietatem, diligentiam ac modestiam suam, ut par est, probauit. Sed cum pestilentia in ea urbe grassari inciperet, anno Christi 1577. (quo tempore & mater ipsius cum reliqua sobole extincta fuit in patria) patruelus huius, uiri optimi & honorati, IOHANNES & SEBASTIANVS BREYTHERI, Generosorum Comitum Mansfeldensium Consiliarij, ut ex presenti periculo adolescentem eriperent, eum Brunsviga euocarunt: & orphano parentum postea loco semper fuerunt, eumq; beneficijs affecerunt maximis, quemadmodum hæc grato ab ipso animo prædicari audimus. De horum ergo consilio, consentiente simul patrono ipsius, Magistro Porta, de quo diximus, in hanc Academiam commigravit, ad præclarè ceptam studiorum telam feliciter, DEI beneficio, pertexendam, Anno Christi 1579. cum rem scholasticam gubernaret V. Clar. IOHANNES MATHESIVS Medicinæ Doctor & Professor: & septennium nobiscum uiuens nihil prætermisit, quod ad officium pij ac modesti iuuenis pertineret, præstans debitam obedientiam le-

gibus, & excolens animum cognitione præcipuarum partium Philosophie,
& linguarum usu se instruens: quòd his destitutus, operam utilem in nullo
disciplinarum genere, se ponere posse intelligeret. Quam ad rem præter
doctrinam publicam plurimum illi profuit priuata institutio V. CL. Magis-
tri ALBERTI LEMEIGERI, Professoris tum publici, cui Sebastia-
nus diligentissimè à patrono suo commendatus fuerat per literas. Propter
hæc igitur uirtutis & doctrinæ ornamenta, dignum iudicauimus hunc Ma-
gistrum SEBASTIANVM, quem studiosè ac diligenter bonis ac eru-
ditis omnibus commendaremus, quod & facimus in præsentia, orantes, qui-
bus nos uerbis ad singulos uti decet, ut eum suo fauore ac beneuolentia com-
plectantur, omniq; ope & opera iuuent & ornent. Quod eò benignius
pios & intelligentes facturos confidimus, quò maior spes est, ipsum usui &
ornamento aliquando futurum Reipublicæ Christianæ. Nos cunctis, qui huic
benefecerint, eiusq; iuuerint commoda, à nobis gratiam gratificationemq;
debitam: ab ipso uerò, perpetuam grati animi memoriam & obseruantiam
repromittimus. Fidem his literis facimus sigillo Academiæ, quæ dabantur
in ferijs Paschatos, Anno IHESV CHRISTI M. D. LXXXV.

Nov 1996

8

ULB Halle 3
002 063 808

nicht aufg., da unvollst. u.
nicht zu ermitteln!

28 a / 50 1996 |

VB 17

M

GRATVLATORIA
IN HONOREM
PIETATE, DOCTRINA
ET VIRTUTE ORNATISSIMI VIRI,
Dn. SEBASTIANI PRAETORII ISLEBIEN-
SIS, V. REV. ET CL. D. M. ZACHARIAE PRAETORII
*Mansfeldensis, p. m. Theologi quondam & Poëtae L. Filij, cum ipsi,
una cum alijs XXXII. doctis ac honestis uiris, Magisterij
Philosophici gradus in inclyta Academia VViteber-
genfi publicè decerneretur.*

Rectore Illustrissimo Principe ac Domino, Domino
AVGVSTO, Duce Brunsvicensi & Lunæburgensi &c. Deca-
no V. CL. ac Doctissimo, Dn. ANDREA SCHATONE Torgense, Me-
dicinae Doctore & Professore Physices publico. Prid. Cal. Apri-
lis, Anno Christi M. D. LXXXIIII.

Scripta
AB AMICIS.

VVITEBERGAE.

Adiuncta est eiusdem Testimonij, ab Academia
VVitebergenfi accepti, forma.

